Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламации неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ, въ Адміністрации „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 165. Четверъ 25 Липня (6 Серпня) 1891. Рôкъ I.

Чутка о французско-россійскôмъ союзѣ.

Вôдъ кôлькохъ вже днѣвъ ходить чутка, що Россія заключила зъ Францією формальный зачѣпно-вôдпорный союзъ; що союзъ той пôдписали президентъ французскои републики Карно и его міністры та що царь затвердивъ его також своимъ пôдписомъ и пôдписами міністрôвъ Гірса и Вышнеградского. Вѣсть ту пустила въ свѣтъ перша англійска газета „Times“.

Въ заключеню такого союза не було бы впрочôмъ нѣчого дивного и надзвычайного, божь прецѣ Россія и Франція вже вôдъ давна жиють зъ собою въ великôй дружбѣ и показують еи свѣтови при кождôй нагодѣ. Гостина французскои ескадры була также однымъ зъ проявôвъ тои дружбы а торжества кронштадскй, по вôдновленю трндержазного союза, давали якъ разъ добру нагоду поставити супротивъ сего союза новый, французско-россійскій. Нѣчо отже въ тôмъ дивного, що скоро появилась перша вѣсть о формальнôмъ заключеню сего союза, цѣлый свѣтъ въ ню увѣривъ; цѣлый свѣтъ сподѣвавъ ся и сподѣває ся того. Пытане лишь, чи згадана вѣсть есть правдива? Въ Берлинѣ и Вѣдни якось не хотять тому вѣрити и якъ берлиньска такъ и вѣденьска передова праса рѣшучо тому заперечують, хочь правду сказавши, не може также дати нѣякихъ позитивныхъ на то доказôвъ. Кажуть, що чутка о заключеню формального союза пôйшла зъ тыхъ бесѣдъ, якй выголосивъ французскій адміралъ Жерве на пирѣ, якій устроила въ честь французскихъ гостей рада мѣста Петербурга и на пирѣ артилеріи. На першôмъ пирѣ сказавъ Жерве:

„Суть хвилѣ, въ котрыхъ люде находять ся въ такôмъ настрою духа, що не суть въ силѣ говорити. Ось и мы въ такôмъ станѣ. Всѣ тй овации, те зъ глубины россійского серця выходяче приняте, той незвычайный выразъ симпатій — все то завертає намъ голову; мы знаходимось якъ бы въ солодкôмъ снѣ, а той солодкій сонъ наповняє нашй очи сльозами. Зъ сльозами вдячности приймаю вашй дарунки. Мы знаємо, що они походять зъ глубины серця. Але не лишь мы однй то знаємо; вôдъ початку нашого приѣзду сюды слѣдить французскій народъ за выразами симпатіи, яка намъ тутъ даєсь въ участи. Французскій народъ переповненый жаромъ вдячности для россійскихъ братôвъ; вôнъ вôдповѣдає на вашу любовь и кличе зъ нами: „Най жиє Россія!“ На пирѣ артілеріи сказавъ зновъ Жерве такъ: „Фльота и армія творять цѣлôсть. Межи ними мусить отже бути крѣпкій нерозлучный союзъ. Той союзъ чую въ сѣй хвили особливо сильно. Пôдношу мою чарку на благо свѣтлои россійскои арміи и желаю ѣй зъ глубины моеи душѣ, щобы она, колибъ Господь покликавъ еи до обороны своеи вôтчины, покрыла ся лаврами“.

Зъ сихъ отже незвычайно сердечныхъ слôвъ французского адмірала пôйшла чутка о заключеню формального союза межи Россією а Францією. Но сама праса россійска нехоче вѣрити въ то, щобы дѣйстно вже теперь союзъ заключено. Въ першôй лінии заперечує тому рѣшучо „*Гражданинъ*“. Такъ само заперечують також и нѣмецкй газеты.

Кореспондентъ „N. fr. Press-ы“ доносить до сеи газеты такъ: Вашь кореспондентъ старавъ ся въ сѣй справѣ засягнути певныхъ информацій а результатъ бувъ въ каждôмъ разѣ негативный. Виравдѣ не знає нѣхто нѣчого близшого анѣ нѣхто не мôгъ правдивôсть поголоски рѣшучо заперечити, але есть одноголосне переконане, що недовѣріє царя и его неохота до всѣхъ союзôвъ, котрй бы его обмежали або вкладали на него обовязки, суть непоборимою перешкодою для якого небудь союза. „*Гражданинъ*“ каже, що есть просто безумно робити офиціяльну Россію вôдвѣчальною за франкофільскй оваціи; она має теперь важнѣйшу роботу у внутрѣ, якъ займати ся такими рѣчами. То есть правда, але всежь таки французскй гостѣ не суть правительству не милй. „Не дайте ся франкофільскими оваціями збаламутити“, — каже намъ оденъ Россіянинъ, котрый всюды обертає ся, — „они суть безъ политичного значѣня, мають лишь хиба ту задачу, вôдвернути увагу вôдъ нуждь у внутрѣ а по части и вôдъ послѣдного змѣненого положеня фінансового“. Намѣрене выставляти селянамъ черезъ якійсь часъ паспорты безъ оплаты и безъ взгляду на залягаючй податки характеризує достаточно то внутрѣшне положене. Що до фінансового положеня то роблять московскй „*Русскія Вѣдомости*“ добру замѣтку, що Вышнеградскій осягнувъ свои успѣхи въ двохъ послѣдныхъ рокахъ операціями, запозичеными вôдъ біржи, а они були можливй, бо черезъ кôлька лѣтъ були урожаѣ а политична ситуація европейска не ставила перешкодъ до звышки. На жаль не покинено сего поля завчасу и міністерство фінансôвъ есть теперь въ положеню приватного банкира, котрого щасте опустило.

Справы краєвй.

(Ухвалы краєвои комісіи для справъ рôльничихъ).

(Конець.)

Вôдтакъ представивъ членъ краєвого Выдѣлу, дръ Верещиньскій, справу интернату высшои школы рôльничои въ Дублянахъ.

Якъ она вôддала свою доньку.

(Гумореска зъ норвежского Л. Діллінґа.)

(Конець.)

Панѣ Енґебретзенова вôйшла дверми вôдъ кухнѣ; еи лице червонѣло ся такъ, якъ тй рожѣ на еи капелюсѣ а величезнй золотй ковтки въ еи ухахъ дрожали, якъ бы вôдъ злости.

Амалія зблѣдла. Енґебретзенъ почервонѣвъ. Лишь оденъ Петро не змѣшавъ ся.

— Вы вже вернули? — ледви що вымовила Амалія.

— Ба ще и якъ?

Панѣ Енґебретзенъ любила часто повтаряти тоту свою приповѣдку: „Ба, ще и якъ!“ Кôлько разôвъ хотѣла показати силу своихъ кулакôвъ, то заразъ говорила: Ба, ще и якъ.

— У васъ тутъ, якъ виджу забава.

— А щожь, — вôдозвавъ ся Петро и пôднявъ ся спокôйно зъ мѣсця. — Можемо прецѣ таки й заразъ сказати. Амалія и я заручили ся.

— Онъ куды? — А мене то вже не треба поспытати.

— Та чомужь нѣ, дорога матусенько. Петро хотѣвъ вже сегодня вечеромъ зъ тобою поговорити.

— А ґуртôвникъ?

— Тато ще нѣчого о тôмъ не знає.

— Розумѣє ся, я то такъ собѣ и гадала. Алежь почекайте, довѣдаєжь ся вôнъ, довѣдає.

— Алежь люба панѣ Енґебретзенова, тажь я не хотѣвъ, щобы то все такъ —

— Якъ ваша ласка була сказати? Може вы не думали зъ Амалією женити ся?

— Та чому нѣ, але я думавъ, що поки що може все ще позôстати въ тайнѣ.

— Я не люблю нѣякихъ тайныхъ заручинъ. Вы не потребуєте на нѣчо чекати. Вы вже маєте свои лѣта, щобы вамъ можна женити ся, а Амалія выправу також дôстала. Мальчина выправа лежить вже давно готова.

— Але я побоюю ся, що тато такъ вôдъ разу не дасть свого призволеня.

— Е, будьте спокôйнй, тымъ не журѣть ся, я вже зъ нимъ о тôмъ поговорю. Мы прецѣ старй знакомй. Правда, що то вже дуже давно тому, коли мы зъ собою говорили, але я знаю напевно, що вôнъ мене ще памятає.

Они посидѣли ще хвильку спокôйно, вôдтакъ панѣ Енґебретзенова встала.

— Ходѣть Венґель, пôйдемо на гору до тата, просити о позволене.

— Але то буде найлѣпше ще трохи зачекати —

— Чого чекати? Ходѣть, кажу; я вже дамъ собѣ зъ старымъ раду.

Панѣ Енґебретзенова вхопила пана Венґля молодшого сильно за плече и потягнула за собою горѣ сходами.

Петро давъ ся спокôйно тягнути. Вôнъ вправдѣ любивъ трохи Амалію и его то бавило грати любовника хорошои молодои дѣвчины; але прилюдно зъ нею заручати ся, та ще дôстати такихъ родичѣвъ по жѣнцѣ а особливо таку тещу — ойой, то було таки на правду страшно. Вже на саму згадку била ему кровь до головы.

Але панѣ Енґебретзенъ потягнула „ба, ще и якъ“ за дзвôнокъ вôдъ дверей.

Служниця налякавшись отворила.

— Венґель, будьте такъ добрй, заведѣть мене до свого тата.

— Може бы лѣпше, щобы я насамперedъ —

— Ади! Таки заразъ! Нѣ, пôйдемо разомъ.

Ґуртôвникъ лишь вытрѣщивъ очи, коли они обоє увôйшли.

— Панна Сімъ — панѣ Енґебретзенова, ледви выдусивъ вôнъ зъ себе.

— Та були колись часы, що я звалась панна Сімонзенъ, але то вже тому якихъ двацять лѣтъ. Я була тогды ще молода и хороша, а й вы були тогдѣ въ найкрасшôмъ своѣмъ вѣцѣ. Я прецѣ була господинею у вашого батька.

По мысли сталои секціи и выводôвъ референта, комісія ухвалила дораджувати краєвому Выдѣлови при закладаню интернату въ тôй школѣ, такъ: мати на оцѣ при установлюваню приписôвъ порядку въ интернатѣ вôдмѣнні вôдносины выхованя нашои молодежи вôдъ систему выхованя французкого, однакъ зближуватись до системы французкого, о скôлько се пôсля нашихъ обставинъ можливе. Ученики, що мали бы мешкати въ интернатѣ, мусѣли бы въ певныхъ означеныхъ годинахъ находити ся въ своихъ мешканяхъ, класти ся спати, и рано вставати, абы ити на науку або на вправы практичні — вôдповѣдно до обовязуючого подѣлу годинъ. Безъ позволеня директора або его заступника не повинні ученики вôддалювати ся на довшій обо коротшій часъ поза муры заведеня. На выѣздъ до Львова могутъ мати позволенє що 14 днѣвъ за условiємъ, що заслужать собѣ на те пильностію и захованємъ. Менше пильнымъ и тымъ, що не захowують ся вôдповѣдно, могуть вôдняти те право, за те пильнѣйшимъ можна удѣлювати такого позволеня частѣйше.

Примусу спôльнои науки въ осôбныхъ въ тôй цѣли комнатахъ и пôдъ доглядомъ, або также оставлюванє на певні годины для науки въ помешканю, комісія не дораджує, зате заявляє ся за заведенємъ морального примусу науки черезъ вложеный на ученика обовязокъ ходити на выклады, вправы и демонстрации, черезъ обовязкові коллоквія мѣсячні а евентуально и писемні вправы зô всѣхъ обовязковыхъ наукъ, черезъ обовязкові испыты пôврôчні, вôдъ котрыхъ вôдличні ученики въ коллоквіяхъ, могли бы бути увôльнені, вкôнци черезъ обовязкові рôчні испыты промоційні. Дальше дораджує комісія унормувати выдаванє свѣдоцтвъ промоційныхъ и усуненє можности выдаваня свѣдоцтвъ зъ покôнченя наукъ тымъ ученикамъ, котрі испытôвъ зъ заводовыхъ наукъ не складали.

Що до уладженя интернатового будынку, то комісія есть гадки, що не треба уладжувати спôльныхъ спалень анѣ саль зъ келіями, а лишь поставити будынокъ поверховый зъ окремыми покоиками на поверсѣ для кождого ученика на мешканє окремо, або що найбôльше двохъ разомъ. Въ партерѣ уладити ѣдальню, салю рекреаційну, ґимнастичну, читальню и т. п. При выборѣ мѣсця пôдъ будынокъ интернату и при проектованю его розкладу, треба мати взглядъ на можливôсть розширеня колись будынку, слибы число ученикôвъ зросло понадъ 40.

По заведеню интернату повинні всѣ ученики мешкати въ интернатѣ а екстерністôвъ не принимати. Вкôнци комісія каже, що префектъ интернату повиненъ бути поставленый на рôвнѣ зъ инчими учителями школы, особливожь, щобы одинъ зъ менше занятыхъ учителѣвъ мôгъ обняти обовязки префекта, слибы до того бувъ укваліфікованый.

Вôдтакъ выбрала комісія на внесенє секціи сталои до спеціяльнои комісіи науковои слѣдуючихъ членôвъ: 1) зъ кружка членôвъ комісіи рôльничои пп. Тад. Лянґого и Влад. Струшкевича; 2) зъ поза свого кружка дра Є. Ґодлевского, В. Любоменского, К. Паньковского и Ж. Струсевича.

Яко 6 точку порядку дневного реферувавъ дръ Пилятъ справу програмы зужиткованя фонду позичкового, удѣленого соймовою ухвалою зъ 27 падолиста 1890 р. для попираня трговельнои дѣяльности кулокъ рôльничихъ. Комісія, по короткôй дискусіи, ухвалила програму дра Пилята.

Доказы зъ минувшости и теперѣшности.

(Дальше).

Наспѣла однакъ хвиля страшного нещастя для австрійскои державы. Битва пôдъ Королѣвскимъ Градцемъ въ 1866 р., здавалось, посунула нашу державу надъ саму пропасть. Сю хвилю найгрôзнѣйшого нещастя выкористали наші обрусителѣ и въ перший разъ вôдкрыли маску. Вѣдомый маніфестъ, оповѣщеный въ „Словѣ“, орґанѣ обрусителѣвъ, 8 н. ст. серпня 1866 р., проголосивъ явно передъ цѣлымъ свѣтомъ національну єдность галицкихъ Русинôвъ зъ Москалями. Теперь стало кождому тямущому чоловѣкови зовсѣмъ ясно, задля чого боять ся наші обрусителѣ фонетичнои правописи, закриваючись нѣбы то „исторической правописію“, задля чого они цурають ся рôдной мовы свого народу, называючи еи хлопскою мовою або украинщиною. Тутъ вылѣзло шило зъ мѣшка и дотогочасні лицемѣры вôдхилили маску, за котрои выглянувъ „адінъ русскій народъ отъ Карпатъ по Камчатку“; теперь кождому стала зрозумѣлою убрана въ мрачну фразу „историческая почва“ и „завѣщанныя исторіею указанія“! Тѣ самі погляды голосивъ Наумовичъ (а въ части Павликôвъ и Ковальскій) въ соймѣ и Радѣ державнôй, величавъ въ роскидуванôй помѣжь нарôдъ „Науцѣ“ Россію яко рай, общество Качковского кормило нарôдъ рускій картинами московского геройства и доброты. „Гал. Рус. Матиця“ „Народный Домъ“ и „Ставропигійскій Институтъ“ стали твердинями, неприступными для щирыхъ рускихъ патріотôвъ, а лише для такихъ, котрі могли выказатись патентами Наумовича, Площанского, Добрянского и т. ин. Рускі народні товариства (Руска Бесѣда, Народный Театръ), мусѣли вынести ся зъ Народного Дому, збудованого грошемъ руского народу, а тамъ розжили ся огнища обрусительнои пропаґанды. Бурсы въ Народнôмъ Домѣ и въ Ставропигійскôмъ Институтѣ мали выховувати москвофільскій нарыбокъ, „Академическій Кружокъ“, примѣщеный въ Народнôмъ Домѣ и академічні товариства „Буковина“ у Вѣдни и въ Чернôвцяхъ приняли на себе задачу выплекати москвофільске молоде поколѣнє. Выставляючи себе консервативною партією, звязаною зъ церквою, надѣваючи въ потребѣ маску до сервілізму посуненои льояльности, умѣли обрусителѣ засѣсти всѣ впливовій мѣсця въ консисторіяхъ, въ управѣ духовныхъ семинарій, численні катехитуры и посады учительскі по школахъ середныхъ и такимъ способомъ захопили въ свои руки впливъ на духовенство и на молодѣжь. Ставропигійска друкарня, даючи великі кредиты, котрыхъ звычайно опôсля не могла стягнути, допомогла розрости ся обрусительнôй журналістицѣ, котра и пôдъ сѣльску стрѣху несла славословія для Побѣдôносцевихъ, Аристовихъ, Апухтинôвъ и иншихъ обрусителѣвъ.

Такимъ чиномъ непостережено обрусительна пропаґанда промощувала собѣ дорогу и до духовеньства и до школы та церкви. Священикъ-народовець мусѣвъ терпѣти всѣлякі докоры и секатуры вôдъ консисторскихъ настоятелѣвъ, що пôдписували адресы Аристовимъ и потôмъ ихъ вôдпекували ся, ученикъ-народовець такъ само терпѣвъ вôдъ обрусителя-катехита або учителя. Обруситель, котрый цураючись рôдной мовы, а не вмѣючи московскои, говоривъ дома по польски, по польски писавъ до урядôвъ и не дбавъ про права рускои мовы въ житю прилюднôмъ и въ урядѣ, хочь по фарисейски москвофільствувавъ. Русинъ-народовець, котрый бравъ участь въ кождôй акціи національнôй, высувавъ ся напередъ въ боротьбѣ національно-политичнôй, уживавъ и дома и прилюдно та въ урядѣ рускои мовы, смѣло выступавъ въ оборонѣ правъ руского народу, неразъ напятнованый москвофіломъ мусѣвъ ставати агнцемъ жертовнымъ и брати на себе грѣхи москвофільскои роботы.

(Дальше буде.

Переглядъ політичный.

Czas згадуючи про вôдзначенє Є. Екец. п. Намѣстника ґр. Баденього, великою лентою ордера Леопольда, каже: „Вѣстъ та зробить безперечно велике враженє въ краю. Єсть то одна зъ найвысшихъ вôдзнакъ въ австрійскôй монархіи, надавана звычайно лишь міністрамъ

— Такъ, такъ, я то ще добре памятаю.

— Ну, то видко й памятаете ще добре, що вы тогды говорили, що мене любите? Я була на стôлько нерозважна, що думала, що стану жѣнкою гуртôвника та що ваші намѣреня честні; але коли прийшла бесѣда на женене, то вы розсмѣялись менѣ въ очи, та спытали мене, чи я нездурѣла. Я васъ тогдѣ вхопила за обшивку и пустила долѣ сходами. Пригадуєте собѣ?

— Ще й добре собѣ пригадую. Я зломивъ собѣ тогды ногу та й до сеи поры ще криваю. Але вы чей не зайшли теперь того сюды, щобы нагадувати то, що вже давно минуло.

— Нѣ, я прийшла задля вашого сына. Вôнъ, бачите, залюбивъ ся въ моѣй донцѣ, але вôнъ не вдавъ ся въ свого батька. Вôнъ вôдъ разу заручивъ ся зъ нею и має добрі намѣреня. Що, може неправда? — спытала она его и вхопыла его зъ цѣлои силы за плечѣ.

— А вжежь, що такъ. То значить ся....

— То значить ся, що вôнъ теперь проситъ васъ о призволенє женити ся, а вы на то можете зовсѣмъ спокôйно призволити, бо зъ Амаліи буде невѣстка, якои не повстыдаєтесь. Она красна якъ я тогдѣ була; а яка она учена та якъ знає ся на музицѣ?

— А коли я не дамъ призволеня, то що?

— Такъ! — То тогдѣ може прийти до того, що я ще зъ васъ простого зроблю, бо переломлю вамъ ще и другу ногу. Вы тогдѣ богато злого менѣ зробили, але я на все забуду, коли вы давну кривду направите теперь супротивъ моеи доньки. Але не гнѣвайте мене теперь на ново, Венґель, бо — вы знаете, хто я!

— Та що робити, коли они обоє люблять ся, то я не хочу стояти ихъ щастю на завадѣ.

Панѣ Енґебретзенъ стиснула ему по тôмъ руку такъ крѣпко, що ажь вôдъ всѣхъ еи пальцѣвъ лишились на нѣй бѣлі слѣды.

— Дякувать вамъ за сі слова, Венґель, вôдъ теперь мы знову станемо добрі зъ собою. Коли вы сеи весны сюды спровадились, то я дѣйстно и не думала, що мы такъ скоро станемо знову добрыми приятелями. Заразъ закличу сюды свою Мальцю, а побачите, яка то зъ неи дорôдна дѣвчина.

— Алежь тату — вôдозвавъ ся Петро, коли она выйшла — що вамъ такє стало ся, що вы такъ вôдъ разу пристали? Менѣ анѣ при головѣ вже теперь женити ся.

— Хибажь ты дѣвчины не любишь?

— Та нѣбы люблю, але я чей ще занадто молодый, щобы вже теперь вязати собѣ руки. А впрочôмъ я бы мôгъ далеко лѣпше оженити ся.

— А чогожь ты зъ нею заручивъ ся?

— Отъ такъ собѣ; тажь вы то знаєте, що то можна такъ часомъ трошки заручити ся, але черезъ то не треба заразъ конче женити ся.

— Знаєшь що? Таки лѣпше, жени ся заразъ зъ нею — намавлявъ єго батько — бо инакше тота потвора Енґебретзенова готова ще намъ обомъ кости поломити.

Такъ стала Амалія панею Венґелевою а панѣ Енґебретзенова въ рôкъ по тôмъ бабкою.

Петро Венґель полюбивъ зъ часомъ свою жѣнку бôльше. Они жили щасливо зъ собою а хочь инколи и зробивъ ся якій малый ґузъ на ихъ дорозѣ житя, то панѣ Енґебретзенова розтяла его заразъ кôлькома сильными словами.

Панъ Венґель молодшій боявъ ся такъ своеи тещѣ, що она не мала нѣколи потребы знакомити его плечей зô своими кулаками, але за то неразъ власноручно роздѣляла буханцѣ молодымъ Венґелятамъ. Коли они бувало пустують, то няньќа заразъ ихъ страшить: „Будьте — каже — дѣтоньки чемні, бо якъ нѣ, то заразъ бабка прийдуть“.

И панѣ Енґебретзенъ була щасливою. Споглядаючи на свое житє, була вдоволена зъ того, що здобула собѣ своими кулаками; бо що Енґебретзенъ не ставъ ся пяницею и що Амалія стала богачкою и поважаною особою, котра мала слухляного чоловѣка и такі самі

и то по довголѣтнôй знаменитôй службѣ. Вôдзначенє то єсть доказомъ незвычайнои прихильности Монаршои а заразомъ и свѣдчить о становищи, яке умѣвъ здобути собѣ начальникъ правительства въ Галичинѣ".

Deutsche Ztg. пишучи о вôдзначеню предсѣдателя кола польского пос. Яворского, каже: „Коли предсѣдатель кола польского одержавъ такъ высоке вôдзначенє, значить то само, якъ колибъ цѣла єго партія парляментарна, котрои вôнъ єсть проводиромъ, одержала то вôдзначенє. Нема отже жадного сумнѣву, що такимъ було намѣрене. така гадка Короны".

Зъ Вѣдня наспѣла, поки що, ще приватна вѣсть, що ректоръ гр. кат. семинаріи духовнои о. Бачиньскій именованый спископомъ станиславôвскимъ а ректоромъ семинаріи крил. о. Туркевичь.

Пôсля найновѣйшихъ вѣстей зъ Петербурга повстала тамъ чутка о заключеню французско-россійского союза зъ того, що адміралъ Жерве мавъ при якôйсь нагодѣ сказати, що въ критичнôй хвили выступють на явъ комбінація россійско-французска анальоґічна до тридержавного союза.

Зъ Лісбоны доносять, що тамъ вôдъ колькохъ вже днѣвъ проявляють ся маніфестаціи о характерѣ революційнôмъ. На площи конституціи прийшло до кровавои борбы зъ жандармеріею. Богато осôбъ арештовано.

Новинки.

— **Именованя**. Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала: Михайла Базиньского въ Осѣлця дѣйстнымъ управителемъ 2-клясовои школы въ Завою; Марію Дыдыньску дѣйстною учителькою при філіяльнôй школѣ 7-клясовôй женьскôй въ Бродахъ; Ивана Войцика зъ Осѣлця дѣйстнымъ учителемъ при школѣ етатовôй въ Тенчинѣ. — Міністеръ фінансôвъ именувавъ Вільгельма Бішофа и Кароля Роттерсмана инспекторами горѣлень у Львовѣ; Адельмана Айдукевича, Фольшевского, Ґерманьского, Гоффа, Клєбковского, Косиньского, Ляссоциньского, Лисовского, Роговиньского, Рунґіого и Сьвйонтковского горѣльняными инспекторами для Галичины.

— Є. **Величество Цѣсарь** затвердивъ выбôръ Винкентія Гноиньского на презеса Рады повѣтовои въ Золочевѣ.

— **Достойнôсть шамбеляна** одержавъ посолъ до Рады державнои п. Генрикъ Вельовейскій.

— **Дирекція женьскои семинаріи** учительскои у Львовѣ оголошує, що на слѣдуючій рôкъ шкôльный прийме до 1 кл. лишь таке число учениць, яке дозволяє §. 4 орґанізаційного статута, а до инших клясъ лишь тй кандидатки, що вже до семинаріи ходили. Виисы до всѣхъ клясъ семинаріи, на фреблѣвскій курсъ, до взôрцевои школы и фреблѣвского огородця будуть вôдбувати ся дня 29, 30 и 31 серпня. Кандидатки до I кл. семинаріи учительскои або на курсъ фреблѣвскій мають предложити при вписѣ метрику роджения (доказъ укôнченого 15, на курсь фребл. 16 р. житя), свѣдоцтво фізичного уздôбненя до учительского званя вôдъ урядового лѣкаря повѣтового, свѣдоцтво вôдбутыхъ наукъ, родовôдъ въ двохъ примѣрникахъ, а кандитатки зъ перервою по вôдбутыхъ науках свѣдоцтво моральности. Кандидатки на II и III. рôкъ мають предложити родовôдъ въ двохъ примѣрникахъ, шкôльне свѣдоцтво зъ послѣдного пôвроку, на котрôмъ — сли кандидатка переходить зъ инчои семинаріи, мае бути посвѣдченє тамтои дирекціи. Безъ сего не може бути жадна принята. При вступнôмъ испытѣ мають першеньство лѣпше приготованй, старшй вѣкомъ и маючй добрый музикальный слухъ. Испытъ буде вôдбувати ся зô всѣхъ трехъ языкôвъ, реліґіи, исторіи и ґеоґрафіи, фізики, наукъ природныхъ, рахункôвъ, и рисунку ґеометричного. Крôмъ того мають кандидатки предложити прôбки каліґрафічнй, рисунковй и прôбки ручныхъ робôтъ.

— **Орнои землѣ 450 морґôвъ** закупила громада Станіславôвчикъ въ бродскôмъ повѣтѣ для себе на власнôсть вôдъ якогось Симона Левина.

— **Градобитє и поводє.** Вôдъ градобитя и поводе черезъ дощѣ въ липни утерпѣли въ повѣтѣ камѣнецкôмъ громады: Бускъ, Дернôвъ, Деревляны, Рѣпнѣвъ, Спасъ Стрептôвъ, Острôвъ, Новосѣлки, Ланы нѣмецкй, Лѣско, Кудрявичѣ, Убинє, Язениця польска и Камѣнка струмилова.

— **Буря**. Дня 30 липня шалѣла надъ Лѣськомъ и околицею буря зъ дощомъ и градомъ, однакъ шкоды не значнй лишь рѣка Сянъ значно прибула.

— **Зъ Перемышля** доносять до Przeglad-у, що тамошный полковый лѣкарь дръ Крампиш (жидъ) зневаживъ чинно пôдчасъ зглядинъ лѣкарскихъ покликаного на вправы до Станіслявова народного учитела п. К. ударивши єго въ лице.

— **Розбійничій нападъ**. Въ ночи 30 липняповертавъ кельнеръ Адольфъ Здруй о 12 годинѣ зъ реставраціи Олексого въ Щавници до дому спати. На дорозѣ напавъ на него зъ заду гôрнякъ Валько Малиновскій, и ударивъ єго тяжко сокирою въ голову. Коли Малиновскій замахнувъ ся ще другій разъ Здруй мавъ на стôлько притомности, що заслонивъ голову а сокира скалѣчила лише руку. На крикъ позбѣгали ся люде, напастникъ утѣкъ и ажь другого дня зловили єго въ лѣсѣ та вôдставили до суду. Здруй мавъ при собѣ значнй грошѣ, котрй Малиновскій хотѣвъ зрабувати.

— **Бурмістръ въ арештѣ**. Зъ Лѣська доносять про такій выпадокъ: Оденъ жидокъ зъ Букôвска, котрый вôдсиджувавъ въ окружнôмъ судѣ въ Сяноку кару вязницѣ за якесь злочиньстве, мавъ заплатити 82 зр. коштôвъ процесу. Бурмістръ, такожъ жидъ, выставивъ єму свѣдоцтво убожества, потверджуючи громадскою печаткою и власноручнымъ пôдписомъ яко голова мѣста Букôвска, що жидокъ немає жадного рухомого анѣ нерухомого маєтку. Тымчасомъ стверджено, що жидокъ посѣдає въ Букôвску реальнôсть. Результатомъ того було, що справа пôшла передъ судъ въ Сяноку, свѣдоцтво убожества унеиажнено, а бурмістра, за надуживє урядовои власти всаджено на 3 дни до арешту,

— **На годину сну** звертає нѣмецкій лѣкарь д-ръ Кольдъ увагу и каже, що дуже богато слабостей, особливо нервовыхъ, повстає зъ того, що дѣти сплять менше якъ потребують. Пôсля Кольда найздоровѣйшй тй дѣти, котрй по уродженю сплять все а будять ся лишь до ссаня. Дуже добре, сли дитина до семи лѣтъ спить тôлько, кôлько схоче. Але вôдъ семого року починає ся для дитины недосиплюванє. Ходить до школы народнои, вôдтакъ до ґімназіи и университету и ту праця не позваляє вже высипляти ся достаточно т. є. 10 або 11 годинъ на добу. Рѣдко котрый ученикъ спить тепер 8—9 годинъ, найбôльше, сли спить 6—7 годинъ. Той бракъ сну спроваджує змученє и неправильне функціонованє системy нервового и мозку, котрй, не маючи правильного вôдпочинку, знеохочують до працѣ, дають чувство невдоволеня зъ самого себе, ослабляють енерґію и духа иніціятивы.

Всячина.

— **На здогôнъ за зелѣзницею.** Зъ Анґулемъ въ Франціи доносять про слѣдуючій цѣкавый выпадокъ: Дня 23 липня, коли ранный поѣздъ зелѣзницѣ выѣхавъ зъ стаціи Флєасъ, зôрвало на однôмъ закрутѣ якомусь Робетови, що выглядавъ черезъ вôкно зъ ваґона, капелюхъ зъ головы и кинуло на насыпъ. Робе не надумуючись богато, скинувъ зъ себе торбу, отворивъ дверцѣ вôдъ ваґона и выскочивъ за своимъ „дорогимъ" капелюхомъ, котрый не то що лишивъ ся далеко по заду, але ще и колеса подерли єго на самй куснѣ. Панъ Робе переконавшись о сѣмъ сумнôмъ фактѣ пустивъ ся теперь на здогôнъ за поѣздомъ, щобы дôстатись до свого ваґона. Всѣ подорожнй стояли у вôкнахъ и придивлялись симъ небувалымъ перегонамъ. Молодый сильно збудованый чоловѣкъ бѣгъ якъ заяць черезъ поля, перескакувавъ корчѣ и ровы и вправнымъ окомъ вышукувавъ завсѣгды найкоротшу дорогу до насыпу. Такъ бѣгъ вôнъ кôлька кільометрôвъ и на конець дôгнавъ поѣздъ. Зручно вôдсунувъ засувку вôдъ дверей, скочивъ на дошку и за хвилю сидѣвъ вже спокôйно въ своѣмъ ваґонѣ, якъ колибъ нѣчого й не було. Въ нагороду за то дôставъ вôнъ приѣхавши до Анґулемъ наказъ заплатити кару 20 франкôвъ за то, що заживъ ся бѣчи за машиною, але якійсь Анґлієць, котрому такй перегоны дуже сподобались, заплативъ за него кару а крôмъ того давъ єму ще другихъ 20 фр., щобы вôнъ купивъ собѣ новый капелюхъ.

Поголоска о французско-россійскôмъ союзѣ.

Торгъ збôжемъ.

5 серпня	Львôвъ	Тернопôль	Подволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·40 10·30	9·— 10·—	9·— 10·15	9·50 10·50
Жито	7·25—8·—	7·——7·75	6·75--7·80	7·50—8·25
Ячмѣнь	7·——7·30	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·85	7·——7·50	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 17·— до 17·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 5 серпня. Правительство и бôльшôсть постановило уложити цѣлый законъ о адміністраціи въ два параґрафы. Въ першôмъ параґрафѣ мають бути высказанй засады, а въ другôмъ постанова, щобы правительство предложило проекты законôвъ уложеныхъ на засадахъ параґрафу першого. Змѣну ту зроблено для того, щобы обезсилити опозицію.

Берлинъ 5 серпня. „Nordd. Allg. Ztg." каже, що зближенє Россіи до Франціи не нарушить мира але заострить знову всюдне пытанє.

Брукселя 5 серпня. Станъ здоровля королевои поправивъ ся; она дôстала була лишь атаку нервового.

дѣти, то уважала она справедливо дѣломъ своихъ рукъ.

Але одного дня була она въ театрѣ и видѣла тамъ „великанку", що носила на плечохъ свого чоловѣка, котрый въ каждôй руцѣ тримавъ по однôй дитинѣ и зъ тои поры пропавъ спокôй душѣ панѣ Енґебретзеновои.

— Нема тутъ вже мѣсця для мене на сѣмъ свѣтѣ — каже она бувало, зôтхаючи глубоко. — Отъ лѣпше було менѣ учити ся показувати штуки зъ моимъ Енґебретзеномъ, тогды була бы я въ золотѣ ходила и могла жити лишь зъ того, що мы бы показувались за грошѣ; то було бы що иншого, якъ сидѣти въ такôмъ крамѣ зъ присмаками.

Она грызла ся тымъ що дня и стала очевидячки марнѣти.

— Матуся щось нездужає — жалувавъ ся Енґебретзенъ — бо ось вже цѣлый мѣсяць минувъ а она анѣ разу ще не гнѣвалась.

И такъ було дѣйсто.

Панѣ Енґебретзенъ мусѣла положити ся та й вже бôльше не встала.

Енґебретзенъ сидѣвъ самъ оденъ въ крамници заплаканый та грызъ звоздики.

— Ахъ Божечку — говоривъ вôнъ самъ до себе — хтобы то бувъ подумавъ, що она мене покине — а така була зъ неи крѣпка баба.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Кроховецкій

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

АПТЕКА ПОДЪ „СРЕБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Знаменитій средства до консервованя зубôвъ и яселъ о удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именни

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлость и не ушкоджуючи пѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а такожь и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непріятный смакъ, а такожь **забеспечує** ясла передъ всѣми **слабостями.**

Гербата россійска. — Самовары Тульскій.

Перша краєва фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ

хиньске срѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачій до ужитку церковного и домового, ôдповѣдній на **выправы слюбній, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репарацій, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметовъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

Маю честь завѣдомити, що въ моихъ

СКЛАДАХЪ МАТЕРІЯЛÔВЪ БУДÔВЛЯНЫХЪ

и фабрицѣ выробôвъ бетоповыхъ

у Львовѣ ул. Сикстуска ч. 16. — Тельефонъ ч. 180. — въ Перемышли ул. Мицкевича ч. 249 напротивъ готелю Viktoria, удержую слѣдуючій артикулы, котрій доставляю по якъ найдоступнѣйшихъ цѣнахъ и условіяхъ.

Цементъ найславнѣйшои марки. — **Вапно** гидравлічне и скальне. — **Ґипсъ** мурарскій, навозовый, штукаторскій и алябастровый, печи кафлевій, пôдлоги, руры, рынны, жолобы и мушлѣ штайнґутовій, тоже и цементовій власного выробу, папу дахову, плыты ізоляційній, цеглы и плыты пекарскій огнетревалій, дрены и дахôвки, рôжній вôдливы зелѣзній будôвляній а именно: слупы, крокштины, балясы до сходôвъ и бальконôвъ, дверцѣ герметичній до печей, руры спустовій, слупы до лятарнь *и въ загалѣ всякій матеріялы входячій въ составъ будôвлѣ.*

Особенно звертаю увагу на пôдлоги штайнгутовій для церквей и костелôвъ. Зъ поважанємъ

І. Ржендовскій.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

Дѣти, скормлені тымъ молокомъ не слабують на жадній слабости жолудковій або кишковій и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштує найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя приймає

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ.

COGNAC

курацiйный

правдивый французскій

первоярдной фирмы Ришеръ по цѣнѣ 3.50 до 7 зр. за фляшку — высылає за послѣплатою

Льеопольдъ Лѣтыньскій,

Львôвъ, ул. Валова 14.

500

найновѣйшихъ взорôвъ краєвыхъ зефірôвъ, полотенъ и оксфортôвъ отримавъ и спродає найтаньше

Центральный складъ полотенъ корчиньскихъ

Львôвъ пл. Маріяцкій ч. 1 „Пôдъ Прядкою“.

Пробки франко.

Всякого рода

ВИНА

лѣчничій

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Ковдры шитій

власнои роботы!

по зр. 4.50, 5, 6, 8, 10 зр. и высше матерацы волосяній по зр. 14, 16, въ всякôй цѣнѣ по 30 зл.; — вкладки спружиновій до лѣжокъ, подушки пѣряній и волосяній, сѣнники и т. п. поручає въ найбôльшôмъ доборѣ **Іосифъ Шустеръ, у Львовѣ** улици **Коперника 7.**

Кефиръ.

Зъ кавказкихъ грибкôвъ незрôвнане средство диететичне, выробляє фабрыка выробôвъ гигіенично-диететичныхъ **Льеопольда Литыньского** у Львовѣ и высылає щоденно свѣжій, на провинцію въ певныхъ означеныхъ ôдступахъ часу, числячи якъ найтаньше за опакованье.

Кефиръ єсть найлѣпшимъ зъ истнуючыхъ средствъ ôджививчихъ, а въ недугахъ жолудка найрадикальнѣйшимъ лѣкомъ. Цѣна фляшки 15 к., зъ фляшкою 25 кр.

Адреса: Фабрика **Льеопольда Литыньского,** Пекарска 21, або контора Л. Литыньского при ул. Валовôй, ч. 14.

Яковъ Федеръ

бувшій секундаріюшь общого шпиталя у Львовѣ, осѣвъ въ **Устю зеленôмъ.**

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручає:

„Реґуляторъ“

Въ нестравности, нежитахъ жолудка, жолтачцѣ и гемороидахъ лѣкъ найпевнѣйшій и не зрôвнаный. Розпускає фльеґму, реґулює и побуджає травленье, гоить раны жолудка, зтягає соки нездоровій, справяє лагôдный ôдхôдъ и дає добрый апетитъ.

Цѣна пуделка вразъ зô способомъ ужитя 35 кр. в. а.

ПОДЯКА!

Высокоповажаный Панъ Броніславъ **Виткевичь,** аптикарь у Львовѣ.

Поважаный Пане!

Вôдъ двохъ лѣтъ слабувавъ я на тяжкій нежитъ жолудка и мимо лѣкарскихъ порадъ и рôжныхъ лѣкôвъ, діеты, вина, ничь менѣ не помагало. Тому то зъ недовѣрчивостію перечитавъ я въ „Народнôй Часописи“ ваше оповѣщенє о **„Реґуляторѣ“.** Но по зажитю порошка того, въ сей часъ менѣ полекшало, и нынѣ я вже здоровъ, за що сердечно Вамъ дякую, хотячи ся однакъ забезпечити на будучнôсть, прошу ласкаво прислати менѣ еще два пуделка „РЕҐУЛЯТОРА“ а за решту, єслибы якась лишила: Cincum sulfuricum.

Зъ глубокимъ поважанємъ:

Антоній Севиньскій,

учитель въ Лѣскахъ п. Белзъ.

Вп. Брониславъ Виткевичь аптикарь у Львовѣ.

Честный пане Аптикарю!

Вôдъ бôльше якъ 10 лѣтъ терпѣла я на нежитъ жолудковый и мимо радъ многихъ лѣкарѣвъ, мимо що року ôдбуваныхъ курацій купелевыхъ, приписаныхъ діетъ ослабляючихъ цѣлый организмъ, перестала я вѣрити въ вылѣченье моє зъ тои нещастнои болѣзни, котра для мене тымъ тяжшою була, що я, маючи родину, чула ся дуже нещастною. Вычитавши въ анонсахъ „Календаря здоровля“ о рôжныхъ ориґінальныхъ средствахъ въ Вашôй аптицѣ находячихъ ся, просила я о присланє менѣ Вашого лѣку „Реґуляторъ“. Вже по кôльку дняхъ учула я велике улегченье. Тисненье пôдъ грудми, котре до зомлѣня допроваджувало, постоянно устало. До тыждня могла я вже ѣсти страви, якихъ вôдъ кôлька лѣтъ не употребляла.

Тожь желаю Вамъ Пане, абы всѣ бажаючій найти улегшенье въ ихъ терпѣняхъ такъ були задоволеній зъ ужитя Вашихъ средствъ, якъ я, и такою-же вдячностію були переняті для Васъ якъ я, а тогды труды Вашій для допоможеня терпячôй людскости не спознуть на ничимъ. Зъ поважаньемъ

Сянôкъ 1 липця 1890. **Ядвиґа Келлеръ,**

вдова по официялистѣ приватнôмъ.

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, ихіосъ и парализжахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротвôръ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичь, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апопльексію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя доткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватный и зôставати зъ моєю родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якій менѣ тôлько раджено, но все па дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ **„Нервотону“,** препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровя Лєопольда Литыньского“,** доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣємъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

Грудній зѣля Д-ра Зебургера

противъ кашлю, душности, нежиту и т. п.

Цѣна фляшки 20 кр.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.